

Česká republika
Ústavní soud
NÁLEZ

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Vojtěcha Šimíčka a soudců Ludvíka Davida (soudce zpravodaj) a Jiřího Zemánka ve věci ústavních stížností stěžovatele **města Smečna** se sídlem nám. T. G. Masaryka 12, Smečno, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Dvořákem, advokátem se sídlem Gorkého 502, Kladno: a) jako opatrovníka **L. D.**, a jménem svým, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 13/2016-188, vedené pod sp. zn. II. ÚS 866/16, b) jako opatrovníka **M. C.**, a jménem svým proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 12/2016-289, vedené pod sp. zn. II. ÚS 867/16, c) jako opatrovníka **E. K.**, a jménem svým proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 14/2016-237, vedené pod sp. zn. III. ÚS 868/16, d) jako opatrovníka **J. S.**, a jménem svým proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 15/2016-187, vedené pod sp. zn. III. ÚS 869/16 a e) jako opatrovníka **E. J.**, a jménem svým proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 10/2016-218, vedené pod sp. zn. IV. ÚS 870/16, za účasti **Krajského soudu v Praze** jako účastníka řízení, takto:

I. Usneseními Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2016 č. j. 24 Co 13/2016-188, č. j. 24 Co 12/2016-289, č. j. 24 Co 14/2016-237, č. j. 24 Co 15/2016-187 a č. j. 24 Co 10/2016-218 bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k soudu a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Tato usnesení se proto ruší.

Odůvodnění:

I.

1. Stěžovatel podal dne 15. 3. 2016 jménem posuzovaných a rovněž jménem svým ústavní stížnosti proti výše nadepsaným usnesením Krajského soudu v Praze, jimiž byl posuzovaný v odvolacích řízeních zahájených odvoláními podanými stěžovatelem – městem Smečnem jmenován kolizní opatrovník pro řízení Mgr. David Strupek, advokát se sídlem v Praze 1, Nové Město, Jungmannova 36/31. Navrhl, aby Ústavní soud České republiky v řízení o ústavních stížnostech rozhodl nálezem tak, že těmito usneseními bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a že se tato usnesení proto ruší.

2. Obsah jednotlivých stížností byl téměř totožný, stížnosti byly podány proti rozhodnutím téhož soudu, jimiž tento ve všech uvedených případech rozhodl identicky. Ústavní soud proto dle ustanovení § 63 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), ve spojení

s ustanovením § 112 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), spojil z důvodu hospodárnosti a efektivity řízení podle uvedených zákonných ustanovení všechny výše uvedené věci ke společnému projednání pod sp. zn. II. ÚS 866/16, a to usnesením ze dne 7. 6. 2016.

II.

3. Z vyžádaných spisů Ústavní soud zjistil, že Okresní soud v Kladně rozhodoval ve všech případech v řízení o svéprávnosti, jehož předmětem bylo přezkoumání rozhodnutí o svéprávnosti posuzovaných osob dle § 3033 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“). Ve všech případech se jednalo o osoby, které byly zbaveny způsobilosti k právním jednáním. Hmotněprávním opatrovníkem těchto osob bylo město Smečno. Rozsudky Okresního soudu v Kladně bylo rozhodnuto tak, že posuzované osoby se neomezují ve svéprávnosti s tím, že se jim jako opatrovník ponechává město Smečno, které je oprávněno a povinno posuzované zastupovat ve všech právních jednáních s tím, že k právním jednáním v běžných záležitostech každodenního života je oprávněn i opatrovanec. Tato svá rozhodnutí odůvodnil okresní soud tím, že přestože bylo zjištěno, že posuzované osoby trpí mentální retardací, která jim brání v právním jednání, vzhledem k tomu, že posuzovaným osobám nehrozí nebezpečí závažné újmy, postačí, aby jim byl jmenován opatrovník dle § 465 obč. zák. (z důvodu, že ze zdravotních důvodů nejsou schopny činit právní jednání a je třeba, aby je nadále zastupoval opatrovník), při současném neomezení posuzovaných osob ve svéprávnosti.

4. Město Smečno proti těmto rozhodnutím podalo odvolání ke Krajskému soudu v Praze, a to proto, že v případě posuzovaných nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka pro zdravotní důvody a současně byly splněny podmínky pro omezení svéprávnosti. Krajský soud v Praze nato zaslal městu Smečnu přípis, v nichž jej informoval o aktuální judikatuře Krajského soudu k problematice řešené v podaných odvoláních. V těchto přípisech bylo krajským soudem výslovně konstatováno, že se zásadně neshoduje s názory města Smečna ohledně institutu opatrovnictví, jde-li o jmenování opatrovníkem osobě, která nebyla omezena ve svéprávnosti. Soud prvního stupně dle krajského soudu postupoval zcela v souladu s judikaturou Krajského soudu v Praze, a proto krajský soud město Smečno upozornil, že dle tohoto konstatování lze předpokládat také budoucí rozhodnutí krajského soudu ve věci. Dále bylo město Smečno vyzváno, aby za takové situace sdělilo krajskému soudu ve lhůtě jednoho týdne, zda na svém odvolání skutečně trvá, a to i s ohledem na možnost vzniku dalších nákladů řízení odvolateli či jiným účastníkům. Město Smečno nato Krajskému soudu v Praze zaslalo vyjádření, v nichž uvedlo, že s názory obou soudů nesouhlasí, neboť dle něj čistě formalisticky vykládají ustanovení občanského zákoníku, aniž by zohlednily faktický dopad těchto rozhodnutí pro život posuzovaných. Zopakoval námitky obsažené již v odvolání a zdůraznil, že se domnívá, že v daných případech není možné, aby vykonával funkci opatrovníka bez omezení posuzovaných ve svéprávnosti, neboť není možné, aby se s ohledem na jejich stav primárně řídil jejich vůlí, jak to stanoví zákon. Dále zdůraznil, že ve skutkově zcela obdobných případech, které ve vyjádření identifikoval, rozhodl Okresní soud v Kladně diametrálně odlišně. Neexistuje tak žádná ustálená soudní praxe. Krajský soud v Praze pak není orgánem, jenž by měl za úkol sjednocovat judikaturu.

5. Krajský soud v Praze následně rozhodl ústavními stížnostmi napadenými usneseními, jimiž posuzovaným osobám jmenoval kolizního opatrovníka, a tato svá rozhodnutí

odůvodnil tím, že se město Smečno dostává do konfliktu zájmů mezi ním samotným a posuzovanými osobami tím, že podalo odvolání, v němž nesouhlasí, že jsou dány předpoklady pro subsidiární opatření v podobě opatrovnictví bez omezení svéprávnosti a nesouhlasí se svým opatrovnictvím bez omezení svéprávnosti. Samo město Smečno je pak účastníkem řízení. Z tohoto důvodu musí být posuzované osoby zastoupeny opatrovníkem dle § 37 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“). Takto jmenovaný kolizní opatrovník následně ve všech případech vzal odvolání podaná městem Smečnem v plném rozsahu zpět a Krajský soud z tohoto důvodu ve všech případech v plném rozsahu zastavil odvolací řízení.

III.

6. Stěžovatel v ústavní stížnosti uvedl, že napadená usnesení o jmenování kolizního opatrovníka posuzovaným osobám porušují zcela zásadním způsobem ústavně zaručená základní práva a svobody posuzovaného a zároveň jeho vydáním dochází k podstatnému znevýhodnění stěžovatele jako účastníka řízení, což je v rozporu s požadavky spravedlivého procesu na rovnost zbraní a s právem na soudní ochranu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto porušení shledává v postupu Krajského soudu v Praze, který ustanovil posuzovaným kolizního opatrovníka, ačkoliv v daném případě nebyl dán konflikt zájmů stěžovatele jako dosavadního opatrovníka se zájmy posuzovaného, a tato svá rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Stěžovatel namítá, že sama skutečnost, že dva subjekty vystupují v jednom řízení, ještě neznamená, že jsou zájmy těchto subjektů jako účastníků řízení v rozporu. Kdyby tomu tak bylo, musel by být kolizní opatrovník posuzovanému ustanoven již v řízení před soudem prvního stupně, což se však nestalo. Podle názoru stěžovatele dále není možné, aby se do střetu zájmů dostal až v odvolacím řízení, a to zejména s ohledem na obsah podaného odvolání, neboť v něm uvedl, že je v zájmu posuzovaného, aby byl omezen na svéprávnosti, což doložil mj. závěry znaleckého posudku. Podstatou odvolání nebylo, že by stěžovatel nechtěl být opatrovníkem posuzovaných, ale námitky proti hodnocení věci okresním soudem, neboť to je v rozporu se zájmem posuzovaných. Svá rozhodnutí pak krajský soud nedostatečně odůvodnil, když nespécifikoval, v čem konkrétně spatřuje důvod střetu zájmů a pouze obecně odkázal na obsah odvolání. Dále pak se měl Krajský soud v Praze dopustit svévole, neboť poté, co stěžovatel nedal na jeho doporučení a nevezal zpět své odvolání, jej v podstatě vyřadil ze zastupování posuzovaného v tomto řízení, když ustanovil kolizního opatrovníka, který po vůli krajského soudu vzal odvolání stěžovatele zpět. Tento účel je dle stěžovatele zřejmý z toho, že ke jmenování opatrovníka krajský soud přistoupil až poté, co stěžovatel odmítl vzít odvolání zpět, nikoli ihned po podání odvolání.

7. Podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu umožnil Ústavní soud Krajskému soudu v Praze a Okresnímu soudu v Kladně, aby se vyjádřily k ústavní stížnosti. Krajský soud v Praze na výzvu Ústavního soudu doručil dne 20. 7. 2016 vyjádření k ústavní stížnosti, v němž odkázal na odůvodnění svých rozhodnutí a dále uvedl, že na základě podaného odvolání je zjevný rozpor mezi zájmem posuzované osoby, tak jak ho shledal soud prvního stupně, a zájmem opatrovníka, jak je prezentováno v odvolání; přitom podstata tohoto rozporu se zásadně dotýká také povinností opatrovníka. V průběhu řízení došlo ke konfliktu zájmů, který je třeba řešit tím, že posuzované osobě bude pro řízení jmenován opatrovník tak, aby v řízení (o svéprávnost, v němž je přijímáno subsidiární opatření jmenování opatrovníka) byla nadále zastoupena v souladu s ustanovením § 37

z. ř. s. Takto jmenovanému opatrovníku pak přísluší všechna práva a povinnosti zástupce účastníka v řízení (opatrovníka) a v řízení jedná jménem zastoupené osoby. Jeho právem je i disponovat s odvoláním, které bylo v řízení podáno. Okresní soud v Kladně ve svém vyjádření odkázal pouze na odůvodnění svých rozhodnutí a dále prohlásil, že se necítí být oprávněn vyjadřovat se k postupu Krajského soudu v Praze. Stěžovatelé posléze prostřednictvím svého právního zástupce replikovali tak, že setrvali na svých tvrzeních a akcentovali nedostatek přesvědčivého odůvodnění, proč odvolací soud nebral v úvahu zdravotní, resp. duševní stav posuzovaných osob a též proč ustanovil kolizního opatrovníka; v replice se též opětovně vytýká rozkolísaná judikatura soudu prvního stupně. Odvolací soud následně znovu potvrdil své předchozí závěry a odkázal na judikát sp. zn. Rc 1/2016, který má jeho postupu konvenovat.

IV.

8. Ústavní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny formální náležitosti a předpoklady ústavní stížnosti; posuzoval, zda byla dodržena lhůta dvou měsíců pro její podání a zda je ústavní stížnost přípustná. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 a contrario zákona o Ústavním soudu), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje též ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 34 a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

9. Podle ustanovení § 44 zákona o Ústavním soudu nebyl-li návrh mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítnut, nařídí Ústavní soud ústní jednání, lze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci. Ústavní soud s ohledem na okolnosti případu rozhodl o věci bez ústního jednání.

V.

10. Dle čl. 83 Ústavy ČR je Ústavní soud soudním orgánem ochrany ústavnosti, není tedy součástí soustavy obecných soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Pravomoc Ústavního soudu se omezuje výlučně k posouzení toho, zda v řízení nebyly porušeny ústavními předpisy chráněná práva a svobody účastníka tohoto řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl Ústavní soud k závěru, že napadenými rozhodnutími Krajského soudu v Praze k takovému porušení práv obsažených v Listině základních práv a svobod došlo, a ústavní stížnost je proto důvodná.

11. Stěžovatel podal ke Krajskému soudu v Praze odvolání, z nichž je zřejmé, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu prvního stupně, kterými posuzované osoby v řízení o svéprávnosti nebyly omezeny ve svéprávnosti, ale toliko jim byl ustanoven opatrovník – město Smečno. Krajský soud nato zaslal opatrovníku posuzovaných osob vyjádření, v němž mu sdělil, že jím podaná odvolání obsahují námitky, s nimiž Krajský soud v Praze nesouhlasí a jež jsou v rozporu s jeho soudní praxí a vyzval je, aby zvážil zpětvzetí podaných odvolání. Nato město Smečno doručilo krajskému soudu vyjádření, v němž trvá na podaných odvoláních a opětovně vymezilo zásadní námitky proti rozhodnutí okresního soudu i proti argumentaci krajského soudu obsažené ve vyjádření zasláné mu tímto soudem. Krajský soud v Praze jako soud odvolací ústavní stížností napadenými usneseními nato rozhodl o jmenování opatrovníka coby kolizního

opatrovníka posuzovaným osobám. Tento opatrovník následně v plném rozsahu vzal odvolání podaná městem Smečnem ve všech případech zpět a Krajský soud v Praze tato řízení zastavil.

12. Postupem Krajského soudu v Praze tak bylo zasaženo do práva na přístup k soudu stěžovatele města Smečna i posuzovaných osob a práva na spravedlivý proces. Dle čl. 36 odst. 1 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

13. Právo na přístup k soudu je základem ústavně zaručeného práva na soudní ochranu, garantovaného čl. 36 a následujících Listiny, a proto je třeba skutkové podklady pro použití zákonem stanovených podmínek toto právo regulujících zkoumat vždy velmi obezřetně a pečlivě. Zároveň je třeba aplikovaná zákonná ustanovení vykládat tak, aby případné nedostatky či pochybení ze strany soudu nemohly být přičítány k tíži účastníků řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. dubna 2009 sp. zn. IV. ÚS 2813/08).

14. Jmenování opatrovníka je úkonem soudu, jenž je podmíněn splněním zákonem stanovených předpokladů. Z ustanovení § 37 odst. 1 z. ř. s. plyne, že soud v řízení o svéprávnosti jmenuje posuzovanému opatrovníka, a lze dospět i k názoru, že takto učiní i v případě, že posuzovaná osoba již opatrovníka (hmotněprávního opatrovníka dříve jí jmenovaného) má, neboť tento je v řízení o svéprávnosti také v postavení účastníka (srov. i usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 8 Co 2017/2014). Účelem ustanovení opatrovníka však v žádném případě není pouze urychlení řízení, či dokonce účelové snížení zátěže soudu. Ústavní soud již dříve judikoval, že funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby byly do důsledku hájeny zájmy posuzovaných osob, což představuje mj. studium spisu, podávání vyjádření, opravných prostředků a vedení celého sporu za posuzovanou osobu tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce. Funkce opatrovníka nebyla v žádném případě procesním řádem zakotvena proto, aby usnadňovala činnost soudu tím, že opatrovník okleští procesní práva účastníka (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 194/11).

15. V projednávaných případech soud prvního stupně posuzovaným osobám jmenoval („ponechal“) opatrovníka. Město Smečno bylo taktéž účastníkem řízení o svéprávnosti, v němž bylo přezkoumáváno dosavadní rozhodnutí o svéprávnosti posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 3033 obč. zák. Odvolací soud potom jmenoval kolizního opatrovníka teprve tehdy, kdy prvostupňovým rozhodnutím jmenovaný opatrovník posuzovaných osob nevzal v souladu s právním názorem odvolacího soudu zpět odvolání podané k tomuto soudu. Jedná se o krok pro účastníky řízení nepředvídatelný, neboť z postupu soudu prvního stupně musel mít opatrovník – město Smečno jednoznačně zato, že je to pouze on, kdo je oprávněn za posuzované a v jejich zájmu činit v řízení procesní úkony, tj. i podat odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Ke znakům právního státu však patří zásada právní jistoty, jejíž nedílnou součástí je jak požadavek předvídatelnosti práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2127/12).

16. Měl-li odvolací soud za to, že soud prvního stupně pochybil, pokud posuzovaným nejmenoval kolizního opatrovníka, pak takové pochybení nelze napravit jmenováním opatrovníka jen pro odvolací řízení, ale zrušením rozhodnutí prvního stupně a vrácením věci k dalšímu řízení tomuto soudu s tím, že posuzování musejí být v tomto řízení

zastoupení nikoli hmotněprávním opatrovníkem, ale opatrovníkem jmenovaným v tomto řízení a pro toto řízení ad hoc. Jestliže by opatrovník jmenovaný v odvolacím řízení vzal odvolání zpět, je třeba dále zkoumat, zda tento krok není v rozporu se zájmy posuzované osoby. S ohledem na to, že postupem okresního soudu bylo zasaženo do práva posuzovaných osob na spravedlivý proces, je zjevné, že zpětvzetí odvolání je v rozporu se zájmy těchto osob.

17. Z výše uvedeného je proto zřejmé, že odvolací soud při svém postupu nesledoval zájem posuzovaných a účel funkce kolizního opatrovníka. Jmenování opatrovníka odvolacím soudem je třeba shledat jako rozhodnutí učiněné zcela zjevně jen ve snaze zjednodušit práci odvolacího soudu, vyhnout se povinnosti věc projednat a rozhodnout o podaném odvolání. Samotné podání odvolání a projednání dané věci před soudem odvolacím totiž nemůže být považováno za jednání v rozporu se zájmem posuzovaného, je pouze výkonem práva na soudní ochranu a přístup k soudu. Posuzovaným z podání odvolání nehrozilo žádné nebezpečí vzniku nákladů, jelikož řízení je osvobozeno od soudních poplatků a další náklady řízení obecně nese stát (srov. ustanovení § 23 a 43 z. ř. s.) Postup jmenovaného kolizního opatrovníka byl tak zcela formalistický, poplatný zájmu Krajského soudu v Praze a nikoli zájmu posuzovaných osob.

18. Svá rozhodnutí krajský soud odůvodnil kolizí zájmů mezi posuzovanými osobami a městem Smečnem coby jejich opatrovníkem. Z pouhého faktu, že došlo k podání odvolání městem Smečnem coby hmotněprávním opatrovníkem posuzovaných osob, však žádná kolize zájmů neplyne. Z odvolání je zřejmé, že město Smečno jménem posuzovaných osob žádá o přezkum rozhodnutí soudu prvního stupně se zřejmým záměrem sledovat zájem těchto osob (k omezení svéprávnosti může dojít dle § 55 obč. zák. jen v zájmu posuzované osoby). Účelem odvolání nebylo vymanit se z funkce opatrovníka, ale přezkum toho, zda je správné rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž bylo město Smečno jmenováno opatrovníkem bez omezení svéprávnosti posuzovaných osob. Odůvodnění usnesení krajským soudem je tak zcela nepřesvědčivé, formalistické a nedostatečné. Jak již ustáleně judikuje Ústavní soud, právu na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny odpovídá požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí obecných soudů (resp. obecně orgánů veřejné moci), tedy odůvodnění způsobem odpovídajícím kritériím daným ustanovením § 157 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Obecné soudy se musí adekvátně, tedy co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat se všemi důkazy a argumentačními tvrzeními uplatněnými účastníky řízení. Nejsou-li totiž zřejmé důvody toho kterého rozhodnutí, svědčí to o libovůli v soudním rozhodování, jež není v právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) akceptovatelná. (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 21. ledna 2014 sp. zn. IV. ÚS 2468/11).

19. K omezení svéprávnosti může dojít výlučně jen v zájmu posuzované osoby, tj. nelze hovořit o tom, že by v důsledku projednání a rozhodnutí věci odvolacím soudem mohlo vůbec dojít k porušení práv posuzovaných osob, či zhoršení jejich postavení. Kolizní opatrovník tak zcela vůbec nesplnil svou funkci v řízení, tj. chránit zájmy jím zastupovaných osob, když podaná odvolání vzal zpět.

20. V řízení pak bylo formalistickým a svévolným přístupem krajského soudu zcela popřeno právo města Smečna na projednání věci před odvolacím soudem. Ústavní soud neshledává, že by z odvolání bylo zřejmé, že je podáváno pouze posuzovanými osobami. Naopak je patrné, že vedle samotné otázky nesprávnosti posouzení nutnosti

omezit posuzované osoby ve svéprávnosti bylo předmětem odvolacího řízení učiněno i to, zda ke jmenování opatrovníka došlo v souladu se smyslem a účelem ustanovení občanského zákoníku. Přestože odvolání bylo formálně nadepsáno jako odvolání posuzovaných osob v zastoupení opatrovníkem, z obsahu odvolání je třeba dovodit (srov. ustanovení § 41 odst. 1 o. s. ř.), že bylo podáno i jménem opatrovníka.

21. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal porušení čl. 36 odst. 1 Listiny ze strany Krajského soudu v Praze v tom, že posuzovaným osobám protiprávně jmenoval kolizního opatrovníka nikoli v zájmu těchto osob, ale pouze formálně a k urychlenému vyřízení věci. Tento opatrovník řádně posuzované osoby nezastupoval a nehájil jejich zájmy, čímž jim znemožnil účast na řízení a možnost domoci se v něm jejich práv. Procesní práva dosavadního opatrovníka (stěžovatele) pak byla porušena způsobem popsaným v předchozím odstavci.

22. Ústavní soud proto ústavní stížnosti vyhověl (§ 82 odst. 1 a 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu) a napadená rozhodnutí zrušil (§ 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Vojtěch Šimíček, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová